

1. Geheim onder het viaduct

‘Uit de weg! Mijn beurt!’ Jens neemt een aanloop. Hij springt over het zebrapad dat ze met takken gemaakt hebben. Eén vak wel, één vak niet, één vak wel, één vak niet, één vak wel ...

‘We moeten hem langer maken!’ Jens kijkt om zich heen. ‘Daar!’ Jolien wijst naar een mooie rechte tak die op een veldje vol madeliefjes ligt.

Wacht, bij de brug liggen er nog meer. Ze raapt twee takken op. Een derde tak ligt onder het laagste deel van het viaduct. Ze bukt en trekt de tak uit het zand.

Net als ze naar Jens terug wil lopen, ziet ze iets raars. Met de tak in haar hand tuurt ze voor zich uit.

Er ligt een grote zandberg onder het viaduct. Maar daarachter ... Wat is dat?

Ze laat de tak vallen en loopt een paar stappen verder. Er is een holle ruimte achter de zandberg!

Even laat ze haar ogen wennen aan het halfdonker. Dan zet ze nog een stap vooruit.

‘Jolien! Waar ben je?’

Jolien geeft geen antwoord. Ze heeft een hol ontdekt! Van een dier?

Met haar mond halfopen kijkt ze rond. De ene muur bestaat uit de witte pijler van het viaduct. De andere muren worden gevormd door de zandberg. Voorzichtig loopt ze naar binnen.

Oei, wat is dat?

Haar schoen raakt iets hard. Een stuk karton!

Dit hol kan niet van een dier zijn. Dat karton is vast door kinderen neergelegd. Ze zet haar andere voet er ook op en wipt een beetje op en neer. Het zijn flink wat stukken van een kapot gescheurde doos die op elkaar liggen.

Wat ligt daar verderop? Ze spert haar ogen wijd open, maar nog steeds kan ze het niet goed zien. Had ze maar een zaklantaarn!

'Jolien, waar zit je?!' klinkt het vlak achter haar.

Ineens wordt het donker.

'Wat doe je hier, Jool? Wat is er?'

'Dit is een hol', zegt ze zachtjes. 'Maar ik zie niks meer, want jij staat precies in het licht.'

Jens doet een stapje achteruit en fluit tussen zijn tanden.

'Wow, da's gaaf!'

Hij graait in zijn broekzak. 'Ik heb de ouwe mobiel van papa bij me. Daar zit een zaklantaarn op.'

'Echt?' Met een ruk keert Jolien zich naar haar tweelingbroer.

'Even kijken waar die zit.' Hij loopt een stukje terug. Jolien blijft op dezelfde plaats wachten.

'Hebbes!' Met de telefoon voor zich uit schijnt Jens in het hol. 'Dit is echt een slimme hut. Niemand die hem kan vinden!'

Nu ziet Jolien wat er achter de stukken karton ligt. 'Een kleed!'

Rinkeldekinkel!

Wat was dat? Geschrokken kijken ze elkaar aan. Jens schijnt naar de grond.

'Een pan! Ik stootte met mijn voet tegen die pan!'

'Er zit een lepel in!'

'Zouden ze hier koken?'

'Nee, tuurlijk niet. Die doen net alsof.' Jolien haalt haar schouders op.

'Hier ligt ook een tas.' Met zijn ene hand opent Jens een witte plastic tas, terwijl hij met de zaklamp erin schijnt. Jolien kijkt naar de ingang van de hut. 'Als ze ons maar niet betrappen ...'

Jens doet alsof hij niets gehoord heeft. 'Een half brood, een pak sap en ...' Hij haalt een klein blikje tevoorschijn.

'Een blikje tomatensoep!'

'Wat moeten ze daar nou mee?'

'Warm maken?!'

'Ben je gek! Tuurlijk niet!'

Het licht van de telefoon glijdt over de grond. Jens raapt een klein doosje op.

'En dit dan?' Hij houdt een doosje lucifers onder Joliens neus.

'Tss ... Die durven!'

Verbaasd staren ze elkaar een paar seconden aan.

Ineens grijpt Jolien de arm van Jens beet. 'Ik hoor wat.' Doodstil blijven ze staan. Komt er iemand? Kraakt daar een tak?

De boomblaadjes buiten de hut ritselen als de wind ertegen blaast. Hoog in de lucht vliegen een paar ganzen luid gakkend voorbij.

Jolien hoort het bloed in haar oren suizen. Van wie is deze geheimzinnige hut?

Zachtjes loopt ze naar de uitgang. Jens komt achter haar aan en knipt het licht uit.

Jolien kijkt om zich heen. Opgelucht zegt ze: 'Niemand te zien.'

'Was je daar bang voor?' lacht Jens.

'Niet echt. Maar ik wil niet dat we overvallen worden.'

'Ik ook niet. Knap wie die hut verzonnen heeft. Ik zal vragen aan ...'

'Nee!' Jolien pakt zijn mouw beet. 'Aan niemand verklappen! Het is ons geheim!'

'Oké. Dan niet.' Er komt een rimpel in Jens' voorhoofd. 'Ik denk dat ik weet van wie die hut is. Hij is vast van Vincent en Henk. Die zaten op school over een kleed te smoezen!'

'Vincent? En die lucifers dan?' Jolien staart Jens aan.

Tegelijk schieten ze in de lach.

'Vincent durft niks', zegt Jolien.

'Vincent is al bang voor een klein spinnetje', lacht Jens.

'Laat staan dat-ie fikkie durft te stoken!'